

JARMILA HLOŽKOVÁ
MARTIN HLOŽEK

MAMINKA CREEP

VĚŘTE SVÝM DĚTEM

Maminka Creep

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Jarmila Hložková
Maminka Creep – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Albánie

MAMINKA CREEP

Věřte svým dětem

Jarmila Hložková

 P R E S S

Věnováno památce Honzy Příhody,
toho nejlepšího učitele, jakého si mladý člověk
může přát.

OBSAH

ÚVOD.....	8
NĚCO O MNĚ.....	10
KOJENÍ.....	23
VĚK ŠKOLKOVÝ.....	28
VĚK ŠKOLNÍ.....	42
VĚK GYMNAZIJNÍ.....	58
FINANCE.....	66
ANIMACE A MULTIMÉDIA V ZUŠ TRNKA.....	69
PÁRTY A VÝLETY.....	74
ČÍM BUDU.....	78
VŠECHNO MÁ SVŮJ ČAS.....	82
NATÁČENÍ.....	89
ŠACHY.....	98
MARTIN A PRANÍ.....	112
AKNÉ.....	113
VLASY.....	117

TETOVÁNÍ A PIERCING.....	120
VULGÁRNÍ VÝRAZY.....	124
MRTVÉ MOŘE.....	126
MARTIN A DÍVKY.....	129
DIVIŠKA.....	132
POVOLÁNÍM YOUTUBER.....	133
SHOW TIME.....	145
DROGY.....	147
ALKOHOL.....	152
MŮJ SYN MARTIN.....	153
MŮJ SYN DAVID.....	160
MARTIN A DAVID.....	165
JORDÁNSKO.....	167
BYDLENÍ V PRAZE.....	169
ZÁVĚR.....	171

Když jsem před rokem psal svou první knihu, okořenila maminka některé její stránky svými názory a úhly pohledu tak zábavně, že dostala ihned nabídku, aby vytvořila celé samostatné dílo se svými průpovídkami, historkami a podrobným návodem na téma „terak úspěšně vychovat youtubera (to jest mne) a hudebního interpreta a producenta (to jest mého bratra Davida)“. O tom, že se jí celý tenhle projekt, jenž právě držíte v ruce, neuvěřitelně povedl, není pochyb. Nejsem ranní ptáče. Chodím spát někdy klidně i ve dvě ráno. Když maminka tuhle knihu psala, často jsem ji při mé cestě do postele potkával na gauči s laptopem na klíně, zatímco datlovala do jeho klávesnice jednotlivá slova, jež budete na následujících stránkách číst. Bylo pro mě nemalým šokem, když jsem ji na tom gauči spatřil v úplně stejné poloze o čtyři hodiny později, když jsem si šel v šest ráno odskočit. Za každou kapitolou je ohromné množství práce a já věřím, že se vám bude tato knížka líbit stejně jako mně.

Martin

Co k tomu dodat?

Jsem **MAMINKA CREEP**. Proč Creep? To jméno mám po synovi, který jako **MARTIN CREEP** nebo **PROJEKT CREEP** vystupuje na sociálních sítích, přestože jsem snila o tom, že bude nástupcem Dany Drábové.

Nejsem marnivá. Zloděj by u nás doma zaplakal a možná pro nás něco i odložil. Nevěřím na zlato, ale v dobře opevněný statek s vlastním zdrojem pitné vody, dostatkem zbraní, munice a antibiotik.

Mám svůj účet na IG a bavím pár lidí.

V této knize mimo jiné konečně naleznete odpověď na vámi nejčastěji kladenou otázku. Patrně vás zajímá opravdu hodně, někteří z vás ji dokonce chytře maskují rafinovanými větami, jako například: Kolik ti bylo let, když se narodil David? Nebojte, při bedlivém čtení konečně odhalíte pravdu a přijdete na to, jak „mladá“ jsem.

Zjistíte, jak to u nás fungovalo, jak to máme s tatínkem, jaký je David, najdete příběhy z rodinného zákulisí, vzpomínky a zážitky, u kterých děti byly, ale už si je pravděpodobně nepamatují.

Svých dětí jsem si vždy vážila. Překvapovalo mě, jak napodobují vše, co dělám. Jsou to takoví malí vy, a proto za nimi stůjte proti všem. Buďte raději Kolman, než Kocourková (nebojte, toto nebyl poslední odkaz na film Gympl, který v této knize najdete).

Maminka Creep

NĚCO O MNĚ

Narodila jsem se, žila, studovala, pracovala a jestli jsem nezemřela, tak žiju dodnes. Patrně pořád (a většinou) v Plzni a okolí. Přivedla jsem na svět dva roztomilé fyziologické novorozence, tedy ne najednou, ale postupně, v rozmezí dvou a půl roku.

Kréta, 2008

Musím přiznat, že touto aktivitou jsem si radikálně změnila život a začala ta jeho nejlepší etapa.

Rodila jsem ukázněně ve správnou dobu, čili na Silvestra a z pátku na sobotu. Tak, aby mohl být tatínek u porodu, aniž by ho v práci postrádali.

S Martinem oslavuje postupně celý svět konec roku a příchod toho nového. S Davidem slaví v červnu většina studující populace konec roku školního a začátek prázdnin. Můj život dostal úplně jinou dimenzi. Nemusela jsem kmitat každý den do práce, ale den a noc jsme si mohli užívat podle sebe. Chlapci se mnou měli úctyhodnou trpělivost a byli velmi shovívaví ke všem mým vymyšleným, navrhovaným i realizovaným nápadům.

Dětičky jsem chtěla uchránit od některých státních institucí, jako jsou například jesle.

Mně se té cti dostalo v roce a půl a prý „jen na chvíli“ – což znamenalo na osm měsíců. Mé nadšení a lásku k této instituci plně dokumentuje fotografie pro maminku k Vánocům.

Pak se mi narodil bratříček.

Jeho žal se při docházce do jeslí zřejmě přetavil ve vztek. Občas, když se k němu dobatolil nějaký jesličkový spolužák, bratřeho preventivně kousnul.

To mu ovšem u sestřiček v jeslích přidalo na popularitě a získal nálepku budoucího kriminálního. O to krutější k němu byly

Jesle – mamince k Vánocům

a mamince dávaly školení, jak je nevychovaný. Bylo mu osm měsíců. Přitom se o jeho výchovu v bdělém stavu staraly především ony. Tehdejší socialismus by se asi naprosto zhroutil, kdyby s námi byla ještě alespoň dva roky maminka doma. Ale jesle byly tehdy moderní, chodil do nich kdekdo. (Teď se to možná zase trochu vrací).

Na bráchu si stěžovali nejen v jeslích. Stěžovali si na něj i ve školce a ve škole. Neposlouchal.

Brácha a já, 4 roky

Ve škole vymýšlel různé zábavné aktivity a vyrušoval. „Je velmi inteligentní, ale to víte, ve třídě je jich moc,“ smířlivě pravil dětský psycholog. Nevím, jak zněla dohoda, leč některé učitelky mu nepsaly poznámky, ale vytáhly si mě (jakožto zástupce naší rodiny) k tabuli a před celou třídou si stěžovaly na bráchu, což vždy završily slovy: „A tohle všechno řekni doma“.

Dnes by se bráchovy projevy určitě diagnostikovaly jako ADHD, nasadil by se mu individuální studijní plán a samozřejmě léky. Jsem přesvědčena, že na vině je to stýskání, pocit opuštění, diskomfortu a nešťastné rané dětství vůbec. To si u mých dětí vůbec neumím představit. A tak jsem s nimi byla doma, co to šlo, a život jsme si užívali. Byli úžasní.

**DĚTI NÁS NAPODOBUJÍ, MILUJÍ NÁS I S NAŠIMI CHYBAMI
A CHTĚJÍ BÝT JAKO MY. JSME PEVNÝM BODEM V JEJICH
VESMÍRU A TOLIK LÁSKY SE NÁM JEN TAK OD NĚKOGO
JINÉHO NEDOSTANE.**

Děti nás milují

ŠKOLKA

Neznám depresivnější písničku než „Zajíček v své jamce sedí sám, sedí sám...“ Zvlášť když se v té školce cítíte stejně opuštěně. Ještě k tomu na vás sahají cizí lidé, musíte se s nimi držet za ruce a radostně chodit do kruhu. Pak se zapěje neméně optimistický refrén „Ubožáčku, co je ti, že nemůžeš skákati?“ a inteligentní povzbudivá rada na konec „Chutě skoč a vyskoč!“ V tu chvíli jsem se snažila být naprosto neviditelná, protože zajíček

S bráchou, 3. třída

(dítka přikrčené uprostřed kruhu) vyskočil a uchvátil svoji oběť, která se taky musela jít schoulit doprostřed kruhu – aby si zajíčkovým utrpením prošli postupně všichni a hezky všem na očích. Paráda! Nějak mi unikal smysl tohoto křepčení, cítila jsem se ztracená a nešťastná.

A pak přišel oběd...

Nacházela jsem se v jakémisi nehladovém rozpoložení, pocit „stažený žaludek“. Ty laskominy, co na nás čekaly... Zasekla jsem se obvykle už u polévky. Po zkušenostech se zajíčkem jsem byla velmi ostražitá. Dokázal mě odradit vzhled, konzistence a z mého úhlu „počichu“ více zápach než vůně. Byla jsem přesvědčena, že sražené vajíčko v polévce nikdy nepozřu, ale paní učitelka mě vyvedla z omylu. I vzala lžící do ruky své a už mi to nakládala. Za maminku – proč??? Za tatínka – ten měl svoje čvochy ve škodovce. Za bratříčka – ten by z vás měl radost...

Fuj! Jak mi to vajíčko klouzalo krkem, zvedal se mi žaludek. A přicházela další lžíce. A další... Nikdy se mi ale můj odpor nepovedlo dotáhnout k dokonalosti, na rozdíl od mého bratra. Párkrát je pozvracel a dali mu na čas pokoj.

Jó, školka. David chodil do stejného typu budovy jako tehdy já. Když jsem ho pak vodila do třídy po schodech nahoru kolem kuchyně, ty pachy tam mi evokovaly mé dětství, způsobovaly křeče v břiše, mžitky před očima a gumové nohy.

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

Základní škola mi nevaldila. Dokázala jsem mistrně vypočítat u kolikátého sloupu podél trati se potkají dvě lokomotivy, jež vyjždějí po dvaceti minutách, ať už ze stejného města nebo proti sobě, a sloupy jsou od sebe X metrů...

Martin narozdíl ode mě dokázal zahrát Vánoce už v první třídě. Jeho paní učitelka na hodině klavíru projevila přání:

„Martínku, teď bys Vánoce. Dokázal bys je zahrát?“

Zkoprněla jsem. Copak to umí?

Ale Martin si v klidu sednul a hrál. Malé prstíky mu hbitě běhaly po klávesách. Na konci vystoupal do výšek a tam zahrál několik vysokých tónů. Skoro zacinkaly.

„Co to bylo?“

„Stromeček, rozbalo-
vání dárků a ta radost
z nich.“

Přátelé, tohle mě už
tehdy mělo varovat!
Hustit do něj chemii
nebude ten nejlepší
nápad.

Martin u klavíru

Když skončilo období ranní a odpolední družiny, odeznělo nenáviděné „to dojíš“ a já jsem si konečně mohla dovolit ten luxus vrtat se v jídle a jíst jen to, čemu jsem důvěřovala, svět se stal nádherným. Po škole jsem chodila na klavír, na němčinu, hráli jsme divadlo, vybíjeli jsme, o Vánocích zpívali u stromečku na návsi, v létě házeli kluci holky do koupaliště – a hlavně jsme lítali venku.

Dodnes rádi lítáme venku

Své spolužáky a kamarády všech pohlaví potkávám ráda. Nevím, jestli jsme byli dobrá parta, ale měli jsme hezké vztahy a nevěděli, co je šikana.

NA GYMLU

Tam jsme se ve třídě dohromady moc nekámošili. Seděla jsem s Editou a docela úspěšně jsme proplouvaly nástrahami studia. Občas jsme se ze školy vypařily, pro jistotu i s třídnicí,

aby tam nemohla být zaznamenána naše absence. To nám šlo dobře, protože jsme zaujímaly strategické místo v lavici hned před katedrou. Měly jsme tedy přehled, k čemu se schyluje a co se chystá.

Naše děti spolu po dvaceti letech ležely úplnou náhodou i v jednom pokoji v nemocnici. Dodnes jsme kamarádky, připravené si pomáhat a být si oporou. Jen toho času na setkávání se nám poněkud nedostává. Ještě že jsou ty telefony.

Asi jsem byla šprt. A měla jsem pocit, že jsme chudí. Pravda je, že jsme neměli prarodiče, kteří by nás podporovali, a rodiče rekonstruovali dům (dnes **CREEP CREW AND FAMILY HOUSE**). Ale myslím, že za sociku jsme až tak nevybočovali. Tehdy mi někdo zřejmě nakukal, že když se budu dobře učit, a dokonce vystuduji vysokou, budu bohatá. To byla challenge. Dřela jsem. I na gymplu jsem mívala na vysvědčení samé jedničky. Naštěstí už jsme totiž neměli výtvarnou výchovu, ze které jsem na základce mívala dvojku z milosti. Rozvoji mého výtvarného a uměleckého ducha zřejmě v dětství „cosi“ bránilo.

Nutno dodat, že ani v tělocviku to nebyla idyla – znechutila mi ho stejná učitelka, jako o několik dekád později Martinovi zeměpis (je to ve videu **PROČ JE ZEMĚPIS NEJHORŠÍ PŘEDMĚT**). Nešel mi hod do dálky. Trénovala jsem poctivě a nic, tedy vlastně asi 15 vydřených, nekonečných metrů. „To snad není možné! Musíš hodit alespoň 25 metrů,“ bylo přání paní učitelky.

Věděla jsem, že to nedám, celý život mi to nešlo.